

[Arne Melchior]

han fattede sig hurtigt, og det havde han sandelig al grund til: Det Konservative Folkeparti gik ved valget i 1984 frem med ikke mindre end 60 pct. På den baggrund nu at holde skansen med et tab af 10 pct., o.k., det er ikke godt nok, vi har alle sammen ønsket, at det havde været bedre, men en 10 pct.s tilbagegang ved valget efter en 60 pct.s fremgang er sandelig et resultat, som mange partiformænd ville slikke sig om munden efter. Så til lykke med det! Og hvis niveauet dermed er lagt, kan denne regering holde også efter næste valg.

Så falder mit blik på den store gruppe af socialdemokrater, som altså stadig er stor. Jeg vil gerne kippe med flaget for hr. Anker Jørgensen, der på en meget beslutsom og realistisk måde trak sig tilbage. Han fik en fortjent flot sortie, og der er mange i denne sal og ude i landet, der har sympati for den store, helhjertede indsats, som hr. Anker Jørgensen har gjort igennem en lang årrække.

Men liste A har nu skiftet A for Anker ud med A for Auken, og den nye partiformand er – og det da ikke mindst også efter hans tale i dag – særdeles velset og velkommen, også hos kolleger fra andre partier. Jeg er overbevist om, at den nye partiformand vil tilføre partiet den note, som netop nutiden og den kommende tid nødvendiggør; han har den beslutsomhed, der gør, at han også tør tale Roma midt imod, også hvis dette skulle befinde sig i hans egen kreds.

Når jeg så panorerer videre over salen, møder der mig et ganske usædvanligt syn, som andre lande måske ville misunde dette parlament. Hvis vi skulle måle landets rigdom i antallet af kandidater til statsministerposten, ville vi blive noteret som et meget velstående land, for i den anden side af salen ser vi altså, at vi foruden den nuværende statsminister og oppositionens leder, hr. Svend Auken, som gerne vil være det, har yderligere 3 personer, som har anmeldt deres kandidatur til statsministerposten, nemlig hr. Niels Helveg Petersen og hr. Glistrup og hr. Preben Møller Hansen. Jeg noterer, at tre partier med tilsammen 24 mandater formår at fremstille tre kandidater til statsministerposten. Det er i hvert fald en god historie, og til lykke med det, og til lykke med, at det nok ikke bliver til noget!

Men mens vi nu er ovre ved liste Z, vil jeg gerne gøre en bemærkning om den reguladetri,

som dette parti har budt os, både under valgkampen og efter, at valgresultatet var kendt. Både fru Pia Kjærsgaard og hr. Glistrup har gentagne gange sagt: Z har 10 pct. af de 90 mandater, der er nødvendige til flertallet, ergo skal vi også have 10 pct. af indflydelsen.

Det lyder matematisk uangribeligt, men det er en ubrugelig formel. Hvordan tænker man sig dette udført i praksis? Skal det være disse 9 mandater, der skal bestemme, have hovedindflydelsen på hver 10. lov eller på hver 10. paragraf i en eller anden lov? Hvordan tænker man sig at finansloven ville blive, hvis man overlod 10 pct. af dennes volumen og paragraffer og beløb til Fremskridtspartiets indflydelse og afgørelse? Ja, så ville vi dermed kunne sprænge hele finansloven i stumper og stykker. Det er en ubrugelig formel, og ved at påstå, at man kan samarbejde på den måde, sætter man sig uden for enhver form for kompromisevne, for samarbejde og dermed også for indflydelse. Så jeg håber, at liste Z kommer på andre og bedre tanker inden så længe.

Statsministerens åbningstale var mange ikke tilfredse med – flere end dem, der var tilfredse. Jeg citerer fra Morgenavisen Jyllands-Postens leder i går: »Set fra en borgerlig synsvinkel var statsminister Poul Schlüters åbningstale i Folketinget i går et halvkvalt trut i trompeten og slet ikke den fanfare, der skal til for på ny at få de borgerlige vælgere til at lytte.«

Og i dagbladet Børsen citerer jeg fra lederen: »I 5 år har firkloverregeringen dyrket samarbejdets kunst og sat resultater over andre hensyn. Af valgforløbet kan udledes, at dette ikke er vejen frem, hvis de borgerlige fortsat ønsker at have regeringsmagten.«

Det var dog fantastisk! Mere diametralt forkert kan det vel næsten ikke siges. Altså: det er ikke samarbejdet, og det er ikke resultater, statsministeren og regeringen skal løbe op. Så gad jeg nok vide, hvad de skal løbe op.

Valget har i hvert fald bevist, at der ikke var flertal i folket, blandt vælgerne, for en mere blank, en mere renlivet, en mere klingende eller trompetgældende – som Morgenavisen Jyllands-Posten skriver – borgerligt ensidig politik. Vælgerkorpset har på ny vist, at det er ret afbalanceret, og jeg konstaterer ikke uden tilfredshed, at der ikke i befolkningen er flertal for en rent yderliggående højrepolitik eller for